

Zagromelo je nad kočo. Jane se je zavedel, vzela je kučmo in odšel. Dotaknil se je čarovnice in bal se je, kaj pride . . . Pil je pri krčmarju s kumom Andrejem in se opil. Ko se je vračal domov, je pred njim zaplapolala Pristava v ognju in pogorela je z vsem do tal. Ni pomagalo gasiti in rešiti se ni dalo nič, kar je bilo v njej... Čarovnica je bila izginila, in nihče več je ni nikdar videl . . .

Nihče ni zidal Pristave. Spomlad je prišla, skopnel je sneg in videlo se je žalostno pogorišče, potem pa je začela na njem rasti divja trava. Sam Jane je živel, brez sreče in veselja, brez doma. Hodil pa je po selu

in delal in živel, kot bi ne živel brez sreče in veselja.

Vedno so se vsi spominjali čarovnice in povesti o Janetu in njegovi nevesti.

Kum Andrej in njegova prijateljca, Maruh in Višnja, so brez skrbi pili v krčmi ter govorili, kar so hoteli, kajti dolgo ni bilo potem v selu nikake čarovnice. Kuma Andreja ni več tlačila mora, in Višnja je vselej prišel srečno domov. Nesreče ni bilo na polju, če ni prišla čez selo v oblakih kaka tuja baba-čarovnica, in gospodinje se niso pritoževale za mleko.

Tako pripovedko pravijo o čarovnici dedi po Dolenjskem.

ZVONIMIR:

VRAN.

Oj črni vran, kra-kra-kra-kra,
čez tiho polje v gozd leti,
peroti onemogle so,
žarijo črne mu oči.

In glas hripav, kra-kra-kra-kra,
razlega se čez širno plan
in kliče smrt, oj blede smrt,
da pride s koso prek poljān . . .

Trepet in groza! . . . Vran kriči,
žarijo grozno mu oči,
in glej, kraj gozda — črna kri,
in — mrtvo truplo v njej leži — —

